

[Tom Behnke]

også argumenteret ganske flot for at fjerne kompetencen fra justitsministeren.

Men så er spørgsmålet: Hvem skal have kompetencen, når det ikke skal være justitsministeren? Der må vi se på de tre muligheder, der er: Højesteret, Den Særlige Klageret eller et særligt nævn. Efter min mening er Den Særlige Klageret ikke gearet til den opgave, og det var vel egentlig også det, vi fandt ud af ved behandlingen i sidste samling, så derfor må vi se bort fra den mulighed. Så er der Højesteret, som har kvalifikationerne og ville være et egnet sted at lægge kompetencen med de plusser og minusser, som det i øvrigt medfører. Endelig er der mulighed for, at man kan nedsætte et særligt nævn, og det er den mulighed, som jeg vil anbefale meget varmt.

Ordnningen bevirker, at kompetencen lægges ud til et særligt nævn, der naturligvis skal have kvalifikationerne i orden, men som er helt uafhængigt af instanserne. Fremskridtspartiet har tidligere foreslået et sådant nævn og har i den forbindelse også peget på, hvem der kunne tænkes placeret i et sådant nævn. Det kunne passende være f.eks. professorer fra de juridiske fakulteter, eller i mangel af anden løsning kunne man måske tage nogle pensionerede do. Det behøver vi ikke at lægge os helt fast på i dag. Det, jeg synes er væsentligt, er, hvilken model vi finder frem til.

I bemærkningerne til det forslag, vi behandler, er der ikke et eneste argument imod, at man lægger det ud i et nævn; det eneste, der er, er forfatterens subjektive bemærkninger, hvorved forfatteren til bemærkningerne blot afviser ideen uden i øvrigt at komme med saglige argumenter for det standpunkt.

I sidste samling luftede jeg ideen om, at et flertal i Folketinget efter en flytning af kompetencen bort fra justitsministeren i ganske særlige tilfælde alligevel fortsat skulle have en mulighed for at begære visse sagstyper prøvet ved Højesteret. Det var hr. Ole Espersen også inde på. Jeg synes, at noget af det, vi skal bruge mest tid på under udvalgsarbejdet, er at finde en løsningsmodel, således at vi alligevel har en vis mulighed for at få prøvet nogle sager. Vi nåede jo ikke i sidste samling at få belyst mulighederne for at tilrette lovgivningen således, at det var muligt, men det ser ud til, at vi i år skulle få ganske god tid og lejlighed til at få kigget på det.

Endelig er der at sige, at på trods af flere påpegninger i sidste samling har ministeren ikke fundet anledning til at ændre den økonomiske vurdering af dette forslag. Der er ikke noget at gøre ved, at ministeren ikke har villet ændre den, men så må vi foranledige, at beregningerne bliver belyst i Retsudvalget via spørgsmål til ministeren.

Fremskridtspartiet er således positivt indstillet, men vi vil arbejde på, at det bliver et nævn, der får kompetencen, og ikke Højesteret.

Sonja Albrink (CD):

Det er jo ikke første gang, vi ser dette lovforslag, og emnet har også været diskuteret flere gange i andre sammenhænge. På trods af, at emnet altså har været vendt og drejet mange gange, synes det, som om det ikke er muligt at fremkomme med den ideelle placering af kompetencen til at meddele anke- og kærretilladelse.

Det har flere gange i denne og i tidligere debatter været nævnt, at Retsplejerådets anbefaling om overførelse af kompetencen fra Justitsministeriet til Højesteret og i visse tilfælde landsretterne synes den bedste løsning, men denne anbefaling bør ikke citeres, uden at man samtidig foretager en kraftig understregning af, at Retsplejerådet ikke har taget stilling til hensigtsmæssigheden af at lade kompetencen forblive i Justitsministeriet.

Når spørgsmålet om placering af kompetencen til meddelelse af anke- og kærretilladelse diskuteres, må man foretage en sondring mellem kriminal- og civile sager. I civile sager kan der ikke være nogen betænkeligheder ved at lade kompetencen til at meddele anke- og kærretilladelse forblive i Justitsministeriet, da der ikke er nogen interesse- eller habilitetskonflikt.

Anderledes forholder det sig nok med straffesager, idet Justitsministeriet jo er anklagemyndighedens overordnede og dermed kan komme til at behandle en ansøgning fra egne rækker eller en ansøgning, hvor en tilladelse ville stride mod egne interesser.

Hidtil er det ikke dokumenteret, at der har været berettigede klager over Justitsministeriets behandling af ansøgninger om anke- og kærretilladelse i straffesager, og selv om Folketingets ombudsmand har fået klager i flere sager, har han ikke fundet anledning til en egentlig kritik af ministeriets afgørelse i disse sager.